

Postanowienie

Dnia 5 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu – Wydział VII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Wojciech Rowiński

Po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2015 r. w Poznaniu

Na posiedzeniu niejawnym

Sprawy z powództwa **Miasta Poznań**

przeciwko N L

o zapłatę

postanawia:

1. na podstawie art. 193 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. nr 102, poz. 643 ze zm.) przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne, czy § 10 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. z 2006, nr 38, poz.266) jest zgodny z art. 79 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r.- Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012, poz.1173 j.t. z późn. zm),
2. zawiesić postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

Pozwem z października 2013r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Miasto Poznań wniosło o zasądzenie od pozwanej kwoty 270, 80 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych w pozwie kwot. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód dochodzi kwoty 260 zł tytułem opłaty dodatkowej wystawionej zgodnie z art. 33a ust. 3 prawa przewozowego w związku z § 56 ust. 2 regulaminu przewozów, 1,30 zł tytułem należności za przewóz oraz 9,50 zł tytułem zwrotu kosztów manipulacyjnych.

W dniu listopada 2013r. został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W dniu grudnia 2013r. pozwana złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości. Postanowieniem z lutego 2014r. przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu. W złożonej odpowiedzi na pozew z czerwca 2014r. pozwana ponownie wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazała, że złożyła reklamację pismem z marca 2013r. w sprawie, lecz nie uzyskała odpowiedzi. Podniosła, że zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego odpowiedzi na reklamacje powinna być udzielona niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia przyjęcia reklamacji przez przewoźnika. Natomiast stosowanie do § 10 rozporządzenia nieudzielenie przez przewoźnika odpowiedzi na reklamację w wymaganym terminie skutkuje uwzględnieniem reklamacji. W swojej reklamacji z marca 2013r. pozwana podniosła, że nie zgadza się z treścią wezwania z uwagi na obiektywny brak możliwości zakupu przez nią biletu na przejazd.

Przy rozpoznaniu powyższej sprawy Sąd powziął wątpliwość co do tego, czy § 10 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. z 2006, nr 38, poz.266) jest zgodny z art. 79 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r.- Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012, poz.1173 j.t. z późn. zm). Art. 79 w/w ustawy upoważnia Ministra właściwego do spraw transportu do określenia w drodze rozporządzenia: 1) szczegółowy tryb i sposób ustalania stanu przesyłek, 2) warunki, jakim powinny odpowiadać reklamacje i wezwania do zapłaty z tytułu przewozu osób i przesyłek oraz tryb postępowania reklamacyjnego - mając na uwadze zapewnienie sprawnego i terminowego dochodzenia roszczeń. Ministra Transportu i Budownictwa na podstawie powyższego upoważnienia ustawowego w dniu 24 lutego 2006 r. wydał rozporządzenie w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. z 2006, nr 38, poz.266). Powyższe rozporządzenie ma zastosowanie również do przewozu osób, co wynika jednoznacznie z § 4, w myśl którego uprawniony albo podróżny może złożyć do przewoźnika reklamację: 1) z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przewozu; 2) gdy nie zgadza się z treścią wezwania do zapłaty i może udowodnić, że posiadał ważny dokument przewozu lub dokument poświadczający jego uprawnienie do przejazdu bezpłatnego lub ulgowego. Określając przebieg postępowania reklamacyjnego Minister zawarł w przedmiotowym rozporządzeniu § 6ust. 1, w myśl którego to przepisu odpowiedzi na reklamację powinna być udzielona niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia przyjęcia reklamacji przez przewoźnika oraz § 10, który stanowi, że

nieudzielenie przez przewoźnika odpowiedzi na reklamację w wymaganym terminie skutkuje uwzględnieniem reklamacji.

W ocenie Sądu § 10 rozporządzenia jest niezgodny z art. 79 w/w ustawy, gdyż został wydany bez upoważnienia ustawowego. Żaden przepis w/w ustawy nie daje Ministrowi podstaw do sformułowania takiego zapisu, a co za tym idzie § 10 rozporządzenia wykracza poza zakres delegacji ustawowej. Art. 79 w/w ustawy upoważnia jedynie Ministra do określenia warunków, jakim powinny odpowiadać reklamacje i wezwania do zapłaty z tytułu przewozu osób i przesyłek oraz tryb postępowania reklamacyjnego. § 10 jest przepisem dalej idącym, bo określa materialnoprawne skutki zaniechania rozpoznania reklamacji, a nie sam tryb postępowania reklamacyjnego. W ocenie Sądu ustawodawca upoważnił Ministra do wydania rozporządzenia o charakterze czysto porządkowym, regulującego sposób postępowania obu stron umowy przewozu w toku postępowania reklamacyjnego. Celem rozporządzenia miało być zapewnienie sprawnego i terminowego dochodzenia roszczeń, co wynika wprost z art. 79 w/w ustawy, a nie pozbawienie przewoźnika możliwości dochodzenia swoich roszczeń. § 10 ma w istocie charakter mobilizujący przewoźnika, a nie osoby przewożonej, niezadowolonej z jego usług. Należy zwrócić uwagę, że § 10 określa sankcje za nieudzielenie odpowiedzi na reklamacje we wskazanym przez rozporządzenie terminie, bez względu na wagę i rodzaj podniesionych w reklamacji zarzutów. Pogląd o niezgodności § 10 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego z art. 79 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r.- Prawo przewozowe spotkać można również w doktrynie (por. K. Wesołowski, Komentarz do art.79 ustawy - Prawo przewozowe, LEX 2014, t. 2 oraz Komentarz do art. 75 ustawy – Prawo przewozowe, t. 7). Już tylko na marginesie należy dodać, że podobnego do omawianego § 10 zapisu nie zawierało wcześniejsze rozporządzenie wydane na podstawie art. 79 w/w ustawy (dotyczące wyłącznie przewozu przesyłek towarowych), a mianowicie rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 25 lutego 1997 r. w sprawie przewozu przesyłek towarowych (Dz.U.1997.26.142z późn. zm).

Powyższe zagadnienie ma bezpośrednie znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż strona pozwana wnosi o oddalenie powództwa powołując się właśnie na § 10 w/w rozporządzenia. Należy dodać, że chociaż wartość przedmiotu sporu w sprawie jest niewielka, a Sąd zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP może w toku rozpoznawania sprawy oceniać, czy przepisy rozporządzenia są zgodne z przepisami ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2009 r. II KK 334/08, OSNKW 2009/9/76, Prok.i Pr.-wkł. 2009/11-12/23, Biul.SN 2009/9/16-17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r.

III KK 206/07, LEX nr 307755 czy wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 czerwca 2011 r. I OSK 2102/10, LEX nr 1082693), to przedmiotowe rozporządzenie dotyczy masowo zawieranych umów przewozu, stąd w ocenie Sądu wydaje się wskazane, aby w przypadku niezgodności przedmiotowego przepisu rozporządzenia z ustawą został on trwale wyeliminowany z porządku prawnego. W przypadku natomiast gdyby Trybunał Konstytucyjny uznał, że §10 rozporządzenia jest zgodny z art. 79 w/w ustawy, zapobiegłoby to ewentualnej rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych.

W razie zwrócenia się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, Sąd zawiesza postępowanie, co uzasadnia punkt 2 postanowienia i wynika z § 106 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. nr 38, poz. 249 ze zm.) w zw. z art. 177 § 1 pkt. 1 kpc. Mając to na uwadze orzeczono jak w punkcie 2 sentencji.

